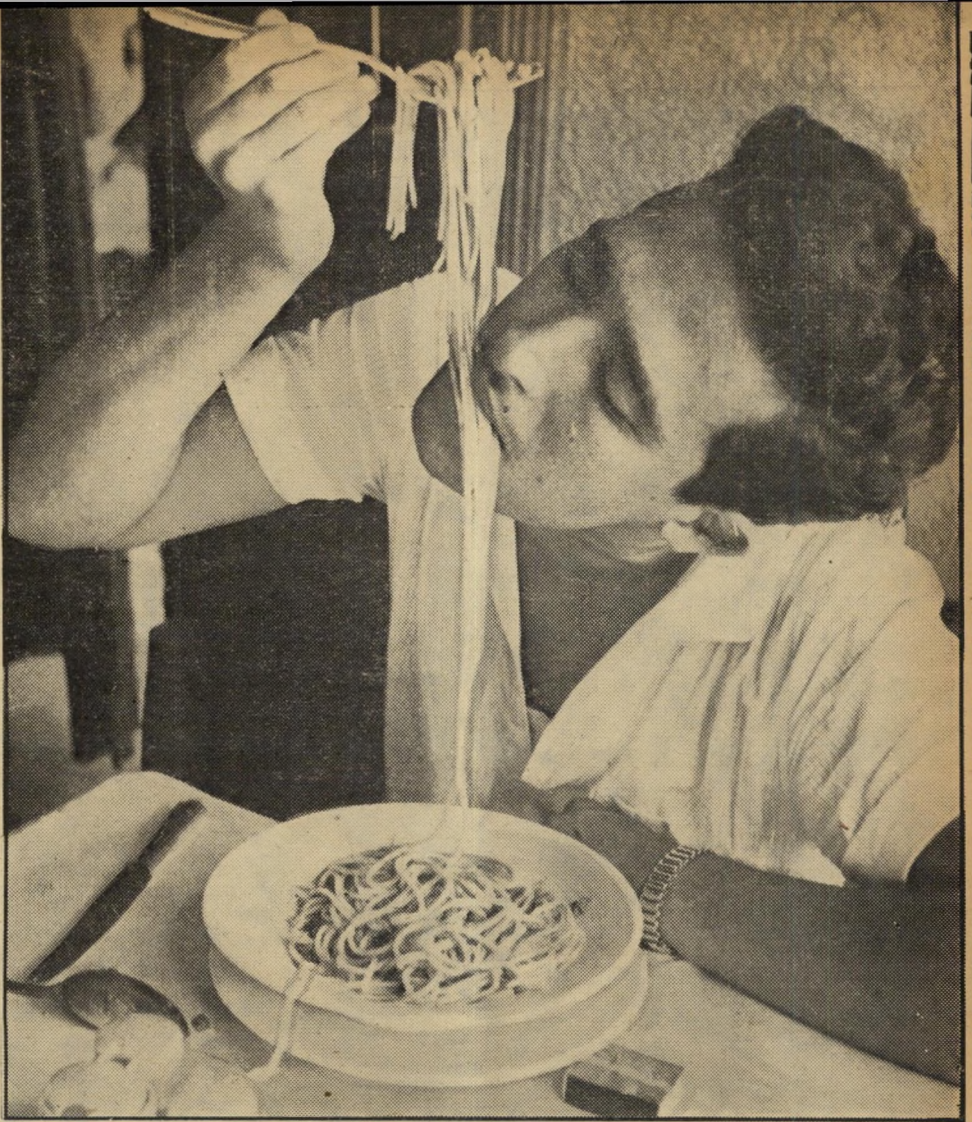

כתב „העולם הזה“ מחפש תשובה

גמתי את

ה כל התחיה עם הבדיחה הישנה על אותו קבצן שנכנס למסעדה, הומין ארוחה דשנה ובשהנישו לו את החשבון, אבר שאין לו כסף. בעל המסעדה לא התרגו. הא רק אמר לו: „אין דבר חביבי, אתה לא צריך לשלם. אבל אתה רואה את המסר עדה ממול? לך שם ועשה מה שעשית אצלי.“ והקבצן, כפי שאתם בדואי יודעים, ענה: „אני לא יכול. כבר עשיתי את זה, ובעל הבית הוא שאמר לי לביא גם אליך.“ מישוהו אמר: „כאן, בארץ, אי אפשר לעי שות דברים כאלה. ישר תוקעים לך בשיניים אי קוראים למשטרה, ואתה מוצא את עצ מך בבית-סוהר על הוצאת כסף במירמה.“ אני סברתי אחרת. לב בעלי-המסעדה, טענתו, רך כמו מנה של כבד צלוי. עוד יותר רך אפילו, וכך מצאתי את עצמי מהחיל בחקירה הסוציולוגית המעמיקה: עד כמה רך לבם של בעלי-המסעדות בישראל? במלים אחרות: מה יעשו לי אם אוכל ואשי תה מבלי לשלם?

- את דן מרגלית -

„העולם הזה“ מודה לכל בעלי-המסעדות, המלצרים והמלצריות שנטלו בלא-יודעים חלק בהכנת רפורטזיה זו, על כי התרגזו על חבר המערכת, קיללו אותו, דחפו אותו ואף השליכוהו החוצה בכוח. כדי לא להוסיף עלבון למהתלה, כיסה „העולם הזה“ את ההוצאות שהיו להם בקשר לאורח הבלתי-משתלם. את חשבון הרופא שטיפל בקיבה המקולקלת, שילם הכתב עצמו מן הכסף שחסך, כביכול, מהארוחות הכפויות דנן.

ה היה קל מדי, אמרתי צריך לחפש פנינה מיוחדת. ואז פנינת המזרח, אותה מסעדה מפירס כר מוגרבי. התיאבון, כפי שאמר בא עם האכילה. הומנטי סטייק. באופן אובייקטיבי, זה היה סטייק אבל לא יכולתי להרשות לעצמי אובייקטיבי. עוד לפני שנגעתי בו שהוא יהיה גרוץ. ובאמת, אחרי שלוש-הרבעים ממנו הרמתי את וניגשתי לבעל העסק. „הסטייק לא הכרזתי, קשה כמו סוליה!“ המסכן כמעט בכה: „איך זה יתכן הוציא מתוך המקרר צלחת מלא השבתי שיעיף לי אותה לפרצוף. אל הסועדים המעטים שישובו בשע מאוחרת זו: „סתכלו! תראו אי זה בי יש כאן! יכול להיות שסטייק טוב? שאל בלהט מוצדק. עמדתי בשלוי: „כמו סוליה!“ ול „סוליה ישנה!“ זה כבר הרגיו את מרדכי המלל

*** „שולמן ישלם“ ***

ה תהתי ב„ענבר“, מסעדה מרחיבת מפוראת, בעלת מרפסת גדולה. הומנטי קבב ומיץ אשכוליות. האוכל הגיע ואתו הגיעו ייסורי הכליות. „מה?“ שאלתי את עצמי. „השתגעתי?“ נגיסת קבב, „אין לי כבר —“ לגימת מיץ — „מה לעשות?“ בחוץ עבר ירד משפחה, רופא-שיניים ידוע. חשבתי לקרוא לו: „דוקטור, החילק, הצל איתי מכל העסק! זה בשבילי זה!“ אבל עד שפתחתי את הפה כבר הסתובב. מיהר לארוחת צהריים אצל אשתו. הזכרתי לעצמי שאנשים כבר עשו דברים מסיכונים יותר למען המדע בכלל והסוציור לוגיה בפרט. שיננתי את הרפליקית שלי, כמו מסקין בחדר-האיפור שלו, בטרם עלות המסך. „שולמן ישלם“, אמרתי לעצמי בחבר מניות, „על חשבון הבארוך.“ ענה קול פנימי נפחד.

„בלי קונצים!“

צועק עלי המלצר הוא הבלי, שכאשטו שהסטייק לא טוב, היות זה כדי להתחמק מתשלום — ור רק יהודי טוב שהסכים לשלם. עבורי הציל אותי

מתמרמת המלצרית של קפה פרק. היא מספרת למלצר שני כי סירבתי לשלם, מתוך טענה שאינני משלם בשבת. באמת לא נעים. על השבון בעל-מסעדה, מילא, אבל מלצרית?

קורא אחרי בעל קפה תמר, אחרי שהשליך אותי בזעם. היה זה המקי הראי החידי בו הושלכתי מן המקום החוצה בתקיפות ובאלימות. הוסיפה לכעסו העובדה שאילצתי אותו לספר לי סיפורים.